

Hạnh phúc cha công trên lưng

ISSN: 2734-9195

08:05 31/10/2025

Hạnh phúc thật ra giản dị lắm: là khi ta có người để tựa vào, có tình thương yêu để trở về, có một nơi ấm áp để nhớ đến mỗi khi lòng thấy chênh vênh.

Tác giả: **Trà Bình**

Cha tôi là bộ đội đi B, phục viên ngay khi đất nước hòa bình. Tuổi thanh xuân của cha gửi lại nơi chiến trường khói lửa. Ngày trở về, khi bàn tay không còn cầm súng, cha lại gánh lên vai cuộc cày, bắt đầu một cuộc chiến khác - cuộc chiến với đói nghèo.

Ngày ấy, nhà tôi nghèo lắm, những bữa cơm độn khoai sắn là chuyện thường ngày. Thế nhưng trong ký ức tuổi thơ tôi, nghèo đói không đủ sức che lấp tiếng cười, bởi trong căn nhà nhỏ có tình thương của cha, có hơi ấm của bàn tay chai sạn, cần cù.

Những ngày tôi còn bé, mỗi khi cha lên rẫy, cha đều điệu tôi trên lưng. Con đường từ nhà lên rẫy dài hun hút, dốc cao và trơn trượt, đất đỏ bám đầy gót chân. Thế mà tấm lưng cha vẫn vững chãi, từng bước chắc nịch, đưa tôi qua những buổi sáng sương giăng, qua những chiều mưa nặng hạt.

Lưng cha - nơi tôi từng ngủ quên trong tiếng chim hót lẫn trong gió thoảng hương rừng, nơi che chở tôi đi qua những năm tháng khó nhọc nhất của đời người.

Hình ảnh minh họa (sưu tầm).

Đến năm học lớp 2, tôi thường bị đau răng. Cha không còn điệu như trước, mà thường cõng tôi đến nhà thầy thuốc ở tận cuối làng. Tôi tựa đầu vào vai cha, dường như cơn đau răng tan biến, chỉ còn lại hơi ấm dịu dàng và tấm lưng cha vững chãi giữa chiều quê lộng gió.

Tôi còn nhớ những mùa gặt, cha gánh lúa về trong cơn nắng gắt, tấm áo ướt đầm mồ hôi mà miệng vẫn nở nụ cười. Cha ít nói, chỉ quen với công việc làm nông. Thay cho những lời yêu thương là đôi bàn tay chai sạn vuốt tóc tôi, là ánh mắt hiền hậu mỗi buổi chiều đứng trước ngõ đợi tôi đi học về.

Cha không dạy tôi những điều cao xa, mà chỉ dặn: *“Sống ngay, làm thật”, “Đói cho sạch, rách cho thơm”*, những lời dạy mộc mạc ấy đã trở thành hành trang cho tôi mang theo suốt cả cuộc đời.

Giờ đây, cha tôi đã già, lưng cha không còn vững như ngày xưa. Mỗi buổi chiều, tôi thấy cha khom mình bên luống rau sau nhà, bóng cha đổ dài xuống mặt đất, gọi cho tôi nhớ đến tấm lưng năm nào, tấm lưng từng đi, từng cõng tôi đi qua bao mùa mưa nắng, qua cả quãng đời gian khó.

Giữa dòng đời hối hả, đôi khi tôi tự hỏi: hạnh phúc là gì? Có phải là nhà cao cửa rộng, là tiền bạc đủ đầy? Rồi tôi lại nhớ đến tấm lưng cha - nơi từng che chở tôi đi qua những tháng ngày cơ cực mà bình yên.

Tôi hiểu, hạnh phúc thật ra giản dị lắm: là khi ta có người để tựa vào, có tình thương yêu để trở về, có một nơi ấm áp để nhớ đến mỗi khi lòng thấy chênh vênh.

Hạnh phúc với tôi là cha - là tấm lưng gầy mà ấm áp, dầu năm tháng có trôi xa, dầu lưng cha có còng xuống theo thời gian, nhưng trong tôi, tấm lưng ấy vẫn mãi là điểm tựa vững vàng, là miền ký ức bình yên nhất của cuộc đời tôi.

Tác giả: **Trà Bình**